

РЕШЕНИЕ

№ 1394

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9004** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на И. П. Х., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. М. № 1, [жилищен адрес]0, чрез процесуален представител адв. Н. Д.-И., срещу Заповед № ЧР-СП-699/09.09.2022г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която на осн. чл. 106, ал.1, т.2 от ЗДС, вр. чл. 180 ЗДСл, доклад Вх. № 93-01-5897/07.09.2022г. в изпълнение на Решение на Управителния съвет на Агенция „Пътна Инфраструктура“ /А./, към МРРБ, обективизирано в Протокол № 31978/09.09.2022 г. и утвърдено длъжностно разписание от 12.09.2022г., е прекратено служебното правоотношение с И. П., на длъжност главен експерт в отдел „Управление на човешки ресурси“, Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ /АОЧРУС/, ранг III старши, считано от 12.09.2022г.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна, постановена при съществено нарушение на административно-производствените правила, в противоречие на материалния закон и целта на закона. Твърди се, че е издадена от некомпетентен орган, при незаконосъобразно взето решение от УС на А., с оглед свикване и провеждане на събранието на УС. Жалбоподателят намира, че заповедта е издадена без да е налице хипотезата на чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ, като съкращението е формално, но е запазена функцията и обхвата на длъжността, която е преобразувана в нова длъжност „старши юрисконсулт“. Посочва, че заповедта е издадена в нарушение на закрилата дадена с чл. 333, ал.1, т.3 от КТ, като същата е лице страдащо от

заболяване, включено в Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда. Иска се отмяна на заповедта и се претендират направените по делото разноси, съгласно приложен списък и доказателства към него.

В съдебно заседание и подробни писмени становища, жалбата се поддържа на посочените основния лично и чрез адв. адв. Н. Д.-И..

Ответникът - Председател на Управителен съвет на А. редовно уведомен, чрез процесуален представител адв. Г., в писмено становище, в съдебно заседание и писмени бележки, изцяло оспорва жалбата и иска същата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана.

Софийска Градска Прокуратура, представлявана от Прокурор К., изразява становище за основателност на жалбата и намира, че оспорената заповед като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства се установява, че с оспорената Заповед № ЧР-СП-699/09.09.2022г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, на осн. чл. 106, ал.1, т.2 от ЗДС, вр. чл. 180 ЗДСл, доклад Вх. № 93-01-5897/07.09.2022г. в изпълнение на Решение на Управителния съвет на Агенция „Пътна Инфраструктура“ /А./, към МРРБ, обективизирано в Протокол № 31978/09.09.2022 г. и утвърдено длъжностно разписание от 12.09.2022г., е прекратено служебното правоотношение с И. П. Х., на длъжност главен експерт в отдел „Управление на човешки ресурси“, Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“, ранг III старши, считано от 12.09.2022г. Заповедта е връчена лично на оспорващия на 09.09.2022 година /с отбелязване: „С особено мнение“/. В заповедта са определени за изплащане обезщетения за неизползван пратен годишен отпуск и за неспарено предизвествие, както и рекапитулация за средствата за облекло.

По делото не е спорно, а се установява и от приложената административна преписка и личното кадрово досие на жалбоподателката, че същата е в служебно правоотношение с А., съгласно Заповед № ЧР-СП-824/25.07.2019г., считано от 01.08.2019г. заема длъжността „Главен експерт“, в отдел „Управление на човешки ресурси“, Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“, ранг III старши. Видно от приложената актуална /последна/ длъжностно характеристика на И. П. Х. от 15.04.2022г., с която срещу подпис се е запознала на 26.04.2022г. заеманата от нея длъжност, съгласно т. 10 изисква: висше образование Магистър /без изисквания за специалност/ и професионален опит най-малко три години или ранг IV младши. Областна дейност на работата включва административна, методическа и аналитична работа, във връзка с всички документи за назначаване, преназначаване и освобождаване на служителите; изготвяне на становище във връзка с тези служебни правоотношения. Преките задължения на държавния служител включва административна дейност по приемане и подготовка на документи, проекти на трудови договори и длъжностни характеристики на служителите; поддръжка данните в административния регистър; обработка данни от кадровите досиета, приема болнични, приема и издава справки за служителите от трудовите им досиета; изготвя доклади и справки, участва в комисии по правни

въпроси. Съгласно т.20 и т.21 от длъжностната характеристика: „При отсъствието на главния юрисконсулт и при изрично възлагане“ - участва в комисии за конкурси, като лице с юридическо образование, а както и „при изрично възлагане съгласува за законосъобразност становища, доклади, заповеди и др. касаещи служебните и трудови правоотношения, изготвени от името на отдела“.

Установено е по делото, че с Трудово договор №РД-02-16-775/11.08.2022 година И. М. И. е назначен за Председател на Управителен съвет на А. считано от 11.08.2022 година. Със Заповед № РД-02-14-849/29.08.2022 година Министърът на регионалното развитие и благоустройството е одобрил Правила за работата на Управителен съвет на А.. Със Заповед № РД-02-17-3418/31.08.2022 година на Министър на регионалното развитие и благоустройството е разрешено на Н. Д. Ч. – И. – член на УС на А. да ползва удължен редовен платен годишен отпуск 3 дни за 2022 година считано от 07.09.2022 година до 09.09.2022 година включително по време на отпуска да бъде замествана от Т. Х. Ч.- В. на длъжност- член на УС в А.. Установява се от приложените Заповед № РД-02-16-820 от 09.09.2022г. и Заповед № РД-02-16-826 от 09.09.2022г., е прекратено трудовото правоотношение с Н. Д. Ч. – И. – член на УС на А. и Т. Х. Ч.-В. и за двете, считано от 12.09.2022г.

Установено е по делото, че на 07.09.2022 година до Управителен съвет на А. е депозиран Доклад от А. А.-Директор на Дирекция АОЧРУС относно приемане на промени в административната структура на Дирекция“ Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността към Агенция“ Пътна инфраструктура“ /А./.. Докладът е приет във връзка и за подобряване организационната структура в административното звено, като в т.4 е направено предложение: Поради спецификата на работния процес в отдел „Управление на човешките ресурси“ в АОЧРУС и необходимостта от служител с утвърдена квалификация в трудово-правните казуси, една щатна бройка на длъжност „Главен експерт“ да бъде съкратена и да бъде открита една щатна бройка на длъжност „Старши юрисконсулт“ в същия отдел /лист 401-403 от делото/.

На 09.09.2022 година е проведено заседание на УС на Агенция “ Пътна инфраструктура“ при дневен ред- Разглеждане на Доклад вх. № 93-015897/07.09.2022 година на Директор на Дирекция АОЧРУС, свързан с предложението за промени в административната структура на Дирекция “Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ към Агенция “Пътна инфраструктура“. Не е спорно, че заседанието е свикано по телефона от секретар. Същото е редовно проведено и на него са присъствали: И. И.- Председател на УС на А. и Т. В.-член на УС, и за проведеното заседание е съставен Протокол 31978-2022 година/ лист-461-463 от делото/.

По делото са приети длъжностно разписание от 19.08.2022г., справка за лицата заемащи длъжността „Главен експерт“, с посочено в т.5 –Жалбоподателката. Прието е и ново длъжностно разписание от 12.09.2022г., въз основа на взетото решение за реорганизация и съкращаване, съгласно Решение на УС на А. ОТ 09.09.2022г., обективизирано в Протокол 31978-2022 година. В Длъжностното разписание от 12.09.2022г. в отдел „Управление на човешките ресурси“ в АОЧРУС от 5 длъжности „Главен експерт“, същите са намалени на 4 длъжности „Главен експерт“ и е приета нова длъжност „Старши юрисконсулт“, с изискване за заемане на длъжността образователна степен Магистър, длъжностно ниво 9, ранг IV м. Прието е и поименно разписание на длъжностите към 12.09.2022г. /лист 555-556 от делото/, видно от което

новооткритата длъжност „Старши юрисконсулт“ не е заета. Не е спорно по делото, а се установява и от приетите доказателства, че незаетата длъжност „Старши юрисконсулт“, отдел „Управление на човешките ресурси“ в АОЧРУС е обявена за заемане с конкурс, с изисквания за заемане на длъжността: образователно-квалификационна степен: Магистър по Право с Придобита юридическа правоспособност; Професионален опит: не по-малко от 2 години, съгласно К. и/или минимален ранг IV младши. Основни задължения за длъжността: Подпомага началника на отдела и директора на АОЧРУС в правно-нормативното обслужване; участва във формирането, разработването, координирането на правната дейност; подготвя правни становища, заповеди, доклади и документи, касаещи управлението на човешките ресурси; съгласува за законосъобразност становища, доклади, заповеди и др.; дава правни становища и отговори на запитвания на граждани...; участва в разработването на методически указания и др. документи, свързани с компетенциите на отдела; подпомага за изготвянето на вътрешни правила, инструкции и процедури.

По делото е изготвена и приложена Справка от ответната страна, по образец, изискан от жалбоподателя /лист 542-543 от делото/, в която се посочват поименно служителите, заемащи длъжност в отдел „Управление на човешките ресурси“ в АОЧРУС, с посочена дата на назначение, ранг, стаж за заемане на длъжността, образователна степен и допълнителни квалификации. В т. 3 от Справката, подписана от Председателя на УС на А.. В т.3 от същата е посочен служител И. П. Х.. Посочено е, че е назначена в А. от 01.08.2019, г., с образователна квалификация :Магистър, специалност „Икономика на Кооперациите“ и придобити допълнителни квалификации и образования: Висше образование: Магистър по Право, с придобита юридическа правоспособност съгласно Удостоверение за правоспособност № 138 от 21.04.2022г.

Приета е и изготвена от жалбоподателката справка, по същия образец, която представлява частен документ, елемент от защитата на същата, но доколкото не е в противоречие с официалната справка представена от Председателя на А. и съответства по съдържание на приетите по делото множество удостоверения за професионална квалификация на жалбоподателката, съдът я кредитира като обективна. В същата в т. 3 се установяват идентични данни с официалната справка, а именно, че И. Х. е заета по служебно правоотношение, считано от 01.08.2019 г. в А., притежава ранг III, за длъжността „Главен експерт“ в отдел „Управление на човешките ресурси“ в АОЧРУС, преди прекратяване на служебното правоотношение. Същата е с образователно-квалификационна степен при назначението Магистър по Икономика, специалност „Икономика на Кооперациите“ и в последствие Магистър по Право. В тази справка в колона 6, изброява допълнително придобити квалификации в 4 т. –сертификати, които са приложени и са приети по делото и не се оспорват от ответната страна. В т. 5 на справката представена от жалбоподателката като допълнителна квалификация, обаче, е посочено Удостоверение за правоспособност № 138 от 21.04.2022г. Същото не представлява допълнителна квалификация, а удостоверение, от момента на придобиването на което е налице юридическа правоспособност за носителя му, което дава право да се упражнява юридическа професия на територията на РБългария.

По делото са представени и приети в цялост административната преписка, в т.ч. и личното кадрово досие на жалбоподателката, както и документи удостоверяващи цялостният професионален път на И. П. Х., както и множество

удостоверения и сертификати, удостоверяващи високите професионални и допълнителни квалификации на национално, европейско и международно ниво. Същите не следва да бъдат изрично посочвани в настоящото решение, поради това, че от една страна не се оспорват от ответната страна, а от друга, с оглед предмета на спора, а именно-прекратяване на служебно правоотношение на осн. чл. 106, ал.1, т.2 от ЗДС, вр. чл. 180 ЗДСл, доклад Вх. № 93-01-5897/07.09.2022г. в изпълнение на Решение на Управителния съвет на Агенция „Пътна Инфраструктура“ /А./, към МРРБ, обективирано в Протокол № 31978/09.09.2022г. и утвърдено длъжностно разписание от 12.09.2022г., са неотнормими към предмета на доказване в настоящото производство, което касае прекратяване на служебно правоотношение при съкращение, а не поради липса на качества и квалификации.

По делото е прието Експертно Решение № 077 от 12.01.2021г. изд. от Университетска първа МБАЛ „Св.Йоан Кръстител“ ЕАД-С., от което се установява, че И. П. Х., в резултат на преосвидетелстване /приети са предходни ЕР за ТЕЛК/, е с 50 % трайна нетрудоспособност, която е пожизнена, т.е. безсрочна. В т.13 е посочена водеща диагноза: Друга първична коксартроза. В т. 13.1 е посочено общо заболяване: Състояние след ендопротезиране на дясна ТБС. Левостранна коксартроза. Двустранна гонартроза. Лека преднокоренчева увреда Л5-Ес 1 в дясно. Есенциална хипертония. Затлъстяване-3ст. Захарен диабет- НИЗТ /неинсулиновозависим/. Хипотиериозидизъм-компенсиран.

По делото са приети и оценки за работата на жалбоподателката и становища и референции, част от административната преписка и личното досие на жалбоподателката, в т.ч. и представени от нея доказателства. Същите не следва да бъдат изрично посочвани във фактическата част на настоящото решение, доколкото не са оспорени от ответната страна и са неотнормими към предмета на спора в настоящото производство.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, в предвидения от закона срок, поради което е допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и е мотивирана, поради което и не страда от пороци обосноваващи отмяната и на това основание. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на Решението на УС на А. от 09.09.2022г. Това е така, по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Председател на УС на А.-гр. С., на когото изрично нормата на чл. чл 21г от Закона за пътищата е предоставила правото да назначава и освобождава служителите на агенцията. Съгласно чл.21д,ал. 2 от Закона за пътищата правоотношенията на служителите с агенцията се уреждат при условията и по реда на Закона за държавния служител и на Кодекса на труда, а за служителите по трудово правоотношение се прилага чл. 107а от Кодекса на труда. Това право е доразвито и в чл.11 от ПРАВИЛНИКА ЗА СТРУКТУРАТА, ДЕЙНОСТТА И ОРГАНИЗАЦИЯТА НА РАБОТА НА АГЕНЦИЯ "ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА-Председателят на управителния съвет на агенцията назначава и освобождава служителите на агенцията, като утвърждава длъжностното разписание по предложение на управителния съвет и сключва, изменя и прекратява

трудовите договори с лицата, работещи в централната администрация, и с ръководителите в специализираната администрация.

Следва да бъде посочено, че съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В чл. 19 от Закона за администрацията са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - чл. 8 от Конституцията на РБ/. В чл. 108 от Закона за държавния служител е уточнено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване.

Наред с това, между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на Заповедта лицето И. И. е заемал длъжността- Председател на УС на А..

При издаването на заповедта органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма, посочил е правното основание за издаването и-чл.106,ал.1 т.2 от ЗДСЛ. Разпоредбата на този текст постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие в изрично изброени случаи, един измежду които е и при съкращаване на длъжността. Неоснователен е доводът на оспорващия, че заповедта не е мотивирана, защото ЗДСЛ като специален закон не предвижда реквизит на заповедта- мотивираност и не въвежда изискване органът по назначаването да посочи конкретни мотиви защо съкращава длъжността, още повече, че какви структурни промени да предприема в администрацията е преценка по целесъобразност на органа по назначаването и не може да бъде предмет на съдебна проверка.

Неоснователно е и твърдението на оспорващия, че заповедта не отговаря на изискванията за форма, визирани в чл.59,ал.2 АПК- в нея няма посочени фактически основания за издаване на заповедта, защото ЗДСЛ е специален по отношение на АПК и нормата на чл.108 от ЗДСЛ ясно сочи какви реквизити следва да съдържа заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, като винаги специалният закон изключва приложението на общия/ това е основен принцип в правото. Обстоятелството, че Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е индивидуален административен акт, не води до извод, различен от настоящия и не обуславя приложението на чл.59 от АПК, защото Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител се подчинява на правната уредба, визирана в ЗДСЛ, а не в АПК.

Неоснователно е твърдението за незаконосъобразност на оспорения акт поради недействителност, до степен на нищожност на Решението на УС на А. от 09.09.2022г. и с това извършеното приемане на ново длъжностно разписание, в сила от 12.09.2022 г. За да бъде валидно решението на компетентния орган – Управителният съвет: Решение на УС на А. от 09.09.2022г., обективизирано в Протокол 31978-2022 година, е необходимо то да е взето не само в рамките на неговата материална компетентност, но и при спазване на нормативно установените изисквания за формиране на валидно решение на колегиалния орган, т.е. при спазване на изискванията за кворум и мнозинство. К. определя изискванията, при които колегиален орган може валидно да функционира като орган. Изискванията за мнозинство определят

кога компетентният колегиален орган може да взема валидни решения. Съгласно чл. 21а, ал. 1 и 2 от Закона за пътищата Агенцията се ръководи от Управителен съвет, който се състои от Председател и двама членове с подходяща квалификация и професионален опит в областта на управлението, планирането, изграждането и поддържането на пътната инфраструктура или в управлението на публични и корпоративни структури. Разпоредбата на чл. 21в, ал. 1 и 2 от Закона за пътищата регламентира правомощията на УС. В ал. 3 на същия член е посочено, че Управителният съвет приема решения с мнозинство от неговите членове. В закона не са регламентирани изрично изисквания за кворум, при наличието на който УС функционира. Изисквания са налице само към начина на вземане на решение – с мнозинство от неговите членове, т.е. мнозинството се формира от членовете на съвета, не от присъстващите на съответното заседание, което фактически определя и изискването за кворум. Т.е. когато двама присъстващи на заседанието членове на съвета/от общо трима/, постигнат съгласие по даден проект на решение, тъй като те представляват мнозинството от членовете на състава, решението е валидно. В случая решението по Протокол № 3197/22 от 09.09.2022 г. е взето на заседание, на което са присъствали двама от тримата членове на съвета, за които се установява, че към момента на решението разполагат с материална компетентност и са членове на УС, и решението е взето с мнозинство от членовете на УС на А., в съответствие с чл. 21в, ал. 3 ЗП. Въпросите по дневния ред за провеждане на заседанията на УС могат да бъдат допълвани съгласно изискванията на чл.9, ал.1 от Правилата за работа на УС на А., поради което независимо от свикването по телефона и краткия срок за запознаване с доклада от 07.09.2022 г., следва да приемем, че членовете на УС, са имали възможност и реално са се запознали с него преди гласуването.

Не е спорно, че до датата на прекратяване на служебното правоотношение, считано от 12.09.2022г., жалбоподателката е заемала длъжността главен експерт в отдел „Управление на човешки ресурси“, Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ /АОЧРУС/, ранг III старши. Установено е, че в изпълнение на Решение на УС на А. от 09.09.2022г., обективизирано в Протокол 31978-2022 година, е прието ново длъжностно разписание от 12.09.2022г., където длъжността главен експерт в отдел „Управление на човешки ресурси“, Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ /АОЧРУС/, е намалена от 5 на 4 бр. По делото са представени длъжностно разписание на Централна администрация в сила от 19.08.2022г. и длъжностно разписание на Централна администрация в сила от 12.09.2022г., както и поименно разписание на длъжностите на Отдел „Управление на човешките ресурси“ към дата 09.09.2022г. и поименно разписание на длъжностите на Отдел „Управление на човешките ресурси“ към дата 12.09.2022г. Видно от длъжностното разписание на Централна администрация в сила от 19.08.2022г. общата численост на персонала в Агенция „Пътна инфраструктура“ е 358 бр., в Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ – 47 бр., в Отдел „Управление на човешките ресурси“ – 10 бр. Като общата численост на

персонала в Агенция „Пътна инфраструктура“, в Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ и в Отдел „Управление на човешките ресурси“ остава непроменена съгласно длъжностното разписание в сила от 12.09.2022г. От същото е видно, че 1 щатна бройка „главен експерт“, е трансформирана в 1 щатна бройка „старши юрисконсулт“, както е изрично посочено в предложението по доклада и решението на УС. При съпоставка и преглед на двете длъжностни характеристики съответно на „главен експерт“ и „старши юрисконсулт“ в Отдел „Управление на човешките ресурси“, Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ се установява сходство, но не и идентичност по функционален признак за заемане на длъжността. На първо място и двете длъжности „главен експерт“ и „старши юрисконсулт“ са експертни длъжности и двете подчинени на началника на отдел У. и директора на дирекция АОЧРУС. Освен това има частично сходство в част от преките задължения, но жалбоподателят тълкува буквално текста и намира, че е налице идентичност, защото и за двете длъжности в част от задълженията се посочват задължения по: осъществяване на правната дейност; даване становища във връзка с изменение и прекратяване на трудовите и служебните правоотношения, съгласно законовите разпоредби; „подготвя документи, касаещи управлението на човешките ресурси“; „съгласува за законосъобразност становища, доклади и други документи, касаещи служебните и трудовите правоотношения“ и др.. Разликата, между двете длъжности по функционален признак, обаче е съществена и те не са идентични. Това е така, защото за длъжността Главен експерт, в хипотезата, когато е предоставена възможност да се дават правни становища, да се участва в комисии, като лице с юридическо образование или да се съгласуват за законосъобразност становища, доклади, заповеди и др. касаещи служебните и трудови правоотношения, изготвени от името на отдела, е при длъжността „Главен Експерт“, под условие, а именно: **„при отсъствието на главния юрисконсулт и/или при изрично възлагане“**. При длъжността Старши юрисконсулт, всички дейности, осъществявани във връзка и по правното обслужване в отдела, се извършват пряко и директно, на основание възникналото служебно правоотношение и заеманата длъжност.

От събраните в хода на съдебното производство доказателства и техния анализ, съдът прави извод, че в процесния случай, е налице действително съкращаване на длъжността главен експерт, със съответните функции, задължения и изисквания за длъжността. За да бъде налице „съкращаване на длъжността“, като материално правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител в хипотезата на чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл – за да е съкратена една длъжност по смисъла на цитираната норма следва да бъдат налице кумулативно две предпоставки: 1. Длъжността вече да не фигурира като наименование /нормативно определена позиция/ в длъжностното разписание на административната единица или ако съществува, то да бъде намален броят на длъжностите при запазване на системата от функции, задължения и изискванията, т.е. намалява се броя на служителите, които изпълняват длъжността, но тя остава да съществува и 2. Длъжността като система от

функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностната характеристика вече не съществува. В процесния случай е съкратена една длъжност на главен експерт и е открита една нова длъжност на старши юрисконсулт. Съдът намира, че въпреки констатираните частични сходства по изпълнявани функции, е налице нова и самостоятелна длъжност на старши юрисконсулт, която е създадена именно въз основа на извършен анализ и определена целева необходимост, в рамките на оперативната самостоятелност на А., да прецени необходимостта от степени на експертност и да извърши въз основа на това реорганизация. Въведени са нови изисквания за заемане на длъжността старши юрисконсулт, с 2 мин. години професионален стаж, който стаж за Магистър със специалност „Право“, тече от момента на придобиването на юридическа правоспособност и е специален. Изцяло в съответствие с предвидената организация и оптимизация на длъжностите, е съкратена длъжността Главен експерт, която дори и по длъжностна характеристика да съвместява дейности, свързани с правна квалификация, не съответства изцяло по функционален признак на длъжността старши юрисконсулт. Следва да се отбележи, че противно на доводите на жалбоподателката, не са занижени, а са повишени критериите за заемане на длъжността старши юрисконсулт, спрямо главен специалист. Това е така, защото за главен специалист е посочено изискване за професионален опит от 3г. или ранг IV мл., но той не е специален, а за старши юрисконсулт, е въведено изискване за професионален опит от 2г. или ранг IV мл, но той е специален, доколкото професионалният опит в юридическата професия, тече от момента на придобиването на юридическа правоспособност, съгласно представено Удостоверение за юридическа правоспособност, и то не от датата на същото, а от датата от която едно лице реално е започнало да заема конкретна длъжност юрист /или каква посочена в ЗСВ, за която се зачита юридически стаж/, след придобиването на юридическа правоспособност. Независимо от това, че не е правно регламентирана и досега професията юрисконсулт, няма спор в правото, че същата може да бъде заемана само от правоспособно лице-Магистър по право с придобита юридическа правоспособност и в случая, изключително в правомощията на А. е да определи критерии за опит за длъжността. В случая, критериите за заемане на длъжността, съгласно Длъжностната характеристика на Главен експерт и Старши юрисконсулт, са различни и основанието за заемане е упражняване на длъжностите е различно, поради което и не може да се приеме, че е налице идентичност по функционален признак на двете длъжности като система от функции, задължения и изисквания. За пълнота на изложението, следва да се отбележи, че твърденията на жалбоподателката, че притежава професионален опит по-голям и съответстващ на новосъздадената длъжност Старши юрисконсулт, поради което и не е следвало да се съкращава, а да се преназначи на новата длъжност, са неоснователни и недоказани, защото, съгласно *Удостоверение за правоспособност № 138 от 21.04.2022г.*, жалбоподателката е правоспособен юрист, считано от 21.04.2022г. и към датата на приемане на новото длъжностно разписание от 12.09.2022г., считано от която е съкратена, не притежава юридически стаж /професионален опит за юрисконсулт/ от 2 г.

Въз основа на това, съдът приема, че не са налице основания за отмяна на оспорената заповед на това основание.

Оспорената Заповед № ЧР-СП-699/09.09.2022г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, обаче е незаконосъобразна, поради нарушение на материалния закон, обосноваващо съществено нарушение на административно производствените правила, което обосновава нейната отмяна на това основание. Това е така по следните съображения:

По делото безспорно е установено, че жалбоподателката И. П. Х., е диагностицирана със Захарен диабет- НИЗТ, съгласно не оспорено в производството Експертно Решение № 077 от 12.01.2021г. изд. от Университетска първа МБАЛ „Св.Йоан Кръстител“ ЕАД-С., от което се установява, че И. П. Х., което макар и да не е водеща диагноза за освидетелстването на лицето и издаване на ТЕЛК, е заболяване, което е посочено изрично в чл.1, ал.1, т.6 от Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда.

Въз основа на установеното по делото заболяване, Захарната болест- Захарен диабет- НИЗТ, от който страда жалбоподателката попада в категорията лица със специална закрила по см. на чл.333 КТ. Според цитираната разпоредба работодателят може да уволни само с предварително разрешение на Инспекцията по труда за всеки отделен случай: 3. работник или служител, боледуващ от болест, определена в наредба на министъра на здравеопазването. Този акт на МЗ е Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда/ обн., ДВ, бр. 33 от 28.04.1987 г., в сила 1.01.1987 г./, според чл.1, т.3 от която при частична ликвидация, при съкращение в щата или при спиране на работа за повече от 30 дни предприятието само след предварително разрешение на съответната окръжна инспекция по охрана на труда може да уволни работници, боледуващи от някоя от следните болести:3. онкологично заболяване.

Спорен е въпросът приложима ли е цитираната норма на КТ спрямо служебно правоотношение. Настоящият съдебен състав дава положителен отговор на този въпрос, съобразявайки възприетото в Решение на СЕС (втори състав) от 9 март 2017 година по дело С-406/15 (задължително за всички съдилища и учреждения в РБ предвид чл.633 ГПК, вр. чл.144 АПК), с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Върховен административен съд (България) с акт от 16 юли 2015 г., постъпил в Съда на 24 юли 2015 г., в рамките на производство по дело П. М. срещу Изпълнителния директор на Агенцията за приватизация и следприватизационен контрол, относно тълкуването на членове 4 и 7 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, 2000 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7), както и до член 5, параграф 2 от Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания, която е одобрена от името на Европейската общност с Решение 2010/48/ЕО на Съвета от 26

ноември 2009 г.

Според т.1 от Решението, член 7, § 2 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите, в светлината на Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания, която е одобрена от името на Европейската общност с Решение 2010/48/ЕО на Съвета от 26 ноември 2009 година, и във връзка с основния принцип на равно третиране, закрепен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка като разглежданата по главното производство, която предоставя специфична предварителна закрила при уволнение на лица с определени увреждания, работещи по трудово правоотношение, но не предоставя такава закрила на държавни служители със същите увреждания, освен ако се установи нарушение на принципа на равно третиране, което запитващата юрисдикция трябва да провери. При тази проверка съпоставянето на положенията трябва да се основава на анализ, съсредоточен върху съвкупността от релевантни правила на националното право, което регламентира, от една страна, положението на лицата с определено увреждане, работещи по трудово правоотношение, и от друга страна, положението на държавните служители, засегнати от същото увреждане, като се вземе предвид по-конкретно предметът на закрилата срещу уволнението, разглеждано по главното производство.

Според т.2 от Решението, в хипотезата, при която член 7, параграф 2 от Директива 2000/78, в светлината на Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания и във връзка с основния принцип на равно третиране, не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата по главното производство, задължението да се спази правото на Европейския съюз изисква приложното поле на националните правила за закрила на лица с определено увреждане, работещи по трудово правоотношение, да се разшири, за да се ползват от тези правила за закрила и държавните служители със същото увреждане.

С оглед изложеното в решението, настоящият състав приема, че установения в националното право чрез КТ и Наредба №5 от 20.02.1987г. диференциран подход към закрилата на лица с увреждания, работещи по трудово правоотношение, спрямо тези работещи по служебно такова/държавни служители/ но страдащи от идентични с посочените в чл.1, ал.1 т.1-т.6 от Наредбата заболявания, поставя лицата в служебно правоотношение в неравно в см. по-неблагоприятно положение спрямо тези работещи по трудово правоотношение. Именно в такова положение се намира и жалбоподателката в настоящото производство, в качеството ѝ на държавен служител, боледуваща от посоченото заболяване, защото е пречатствана да се ползва от закрилата по чл.333 КТ, въвеждаща задължение за оценка от трудово-експертната лекарска комисия на отражението върху здравословното състояние на лицето на факта на евентуално уволнение/чл.333, ал.2 вр. ал.1, т.3 КТ/, и съответно разрешение на специализирания контролен орган-Инспекция по труда преди уволнението. Тази закрила безспорно има обективен характер, и не следва да поставя в пречатстваща ползването ѝ

корелация с вида правоотношение, полаган от страдащото лице, при което е видно, че това диференцирано законодателно разрешение е изцяло в противоречие с целта за осигуряване равно третиране по отношение на заетостта и упражняването на занятие, възприет в чл.1 от Директива 2000/78/ЕО. Следва да се възприеме тълкуването на СЕС Член 7, параграф 2 от Директива 2000/78/ЕО вр. чл.5, §2 от Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания, че задължението да се спази правото на ЕС от България като държава членка предполага разширяване приложното поле на националните правила за закрила на лица с определено увреждане, работещи по трудово правоотношение, за да се ползват от тези правила за закрила и държавните служители със същото увреждане.

Налага се извода за разширяване обхвата на гаранциите за защита на лицата с увреждания от незаконно уволнение/ материалноправни и процесуалноправни/ не допуска разлика в третирането на засегнатите лица извън обективната необходимост и легитимната цел.

Основателно в този смисъл е позоваването на жалбоподателката и на разпоредбата на чл.21 ЗЗДискр, според която работодателят прилага еднакви критерии при осъществяване на правото си за едностранно прекратяване на трудовия договор по чл.328, ал. 1, т. 2 - 5, 10 и 11 и чл.329 от Кодекса на труда или на служебното правоотношение по чл. 106, ал. 1, т. 2, 3 и 5 от Закона за държавния служител без оглед на признаците по чл.4, ал.1. Като част от правната уредба за равно третиране същата следва да се разглежда в контекст на легитимната цел на прекратяване на процесното правоотношение с оспорващата с посоченото по-горе решение на СЕС вр. с цитираните национални и общностни норми. / В този см. Решение 5031 от 28.04.2020г. по адм.д. № 14469/2019г. на ВАС; Решение № 2726 от 25.02.2019 г. по адм. д. № 9992/2018 г, Решение № 6558 от 17.05.2018г. на ВАС, по адм.д. № 12550/2017г., Решение № 13700 от 08.11.2018г. на ВАС по адм.д. № 8499/2018г., 5 членен състав, докладчик съдията Ю. К., Решение № 4151 от 30.03.2018 г. по адм. дело № 494/2015 г., Решение № 6014 от 15.05.2017 г. по адм. дело № 12369/2014 г. на ВАС, V о.).

След като по делото безспорно се установява, че жалбоподателката е лице в уязвимо състояние предвид здравословното ѝ състояние, същата следва да получи закрилата по чл.333 КТ. С оглед липсата на данни по делото, че преди уволнението на служителката е поискано предварително разрешение от Инспекцията по труда, административния орган е издал оспорената заповед в противоречие с правилата, установени в ЗЗДискр. и Директива 2000/78/ЕО. Относно равно третиране и забрана за дискриминация в областта на заетостта и упражняване правото на труд, при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон, оспорената Заповед № ЧР-СП-699/09.09.2022г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която на осн. чл. 106, ал.1, т.2 от ЗДС, вр. чл. 180 ЗДСл, доклад Вх. № 93-01-5897/07.09.2022г. в изпълнение на Решение на Управителния съвет на Агенция „Пътна Инфраструктура“ /А./, към МРРБ, обективизирано в Протокол № 31978/09.09.2022 г. и утвърдено длъжностно разписание от 12.09.2022г., е прекратено служебното правоотношение с И. П., на длъжност главен експерт в отдел „Управление на човешки ресурси“, Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на

собствеността“ /АОЧРУС/, ранг III старши, считано от 12.09.2022г. , е незаконосъобразна и следва да се отмени на това основание.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива в размер на 1250.00 лв., съгласно приложен списък и доказателства към него.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЧР-СП-699/09.09.2022г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която на осн. чл. 106, ал.1, т.2 от ЗДС, вр. чл. 180 ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение с И. П. Х., на длъжност главен експерт в отдел „Управление на човешки ресурси“, Дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ /АОЧРУС/, ранг III старши, считано от 12.09.2022г., като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ чрез Председателя на Управителния съвет на Агенция“ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, [населено място], **да заплати** на И. П. Х., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. М.“ № 1, [жилищен адрес]0, сумата от 1250 лв. /хиляда двеста и петдесет лева/, съдебно-деловодни разноски в производството.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: